

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-115/18-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr.sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članova vijeća, te više sudske savjetnice zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenica protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Varaždinske Toplice, koju zastupa Zapadnički odvjetnički ured iz Velike Gorice,

radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 9. svibnja 2018.

presudio je

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/16-11/63, URBROJ: 376-10-18-30 od 14. veljače 2018. godine.

II. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim djelomičnim rješenjem je utvrđeno da je tužitelj infrastrukturi operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na katastarskim česticama navedenim pod točkom 1. izreke djelomičnog rješenja tuženika koje se nalaze u k.o. Drenovec, k.o. Hrastovec Toplički, k.o. Kapela Kalnička, k.o. Leskovec Toplički, k.o. Poljana, k.o. Svibovec, k.o. Tuhovec i k.o. Varaždinske Toplice određujući da su u vlasništvu zainteresirane osobe Grada Varaždinske Toplice (dalje u tekstu: Grada). Točkom II. izreke rješenja tuženika određeno je da komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čine 15 979,09 m² trase kableske kanalizacije te 2 297,57 m² trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzornih elektroničkih komunikacijskih vodova, što je ukupno 18 276,66 m², te je utvrđena točkom III. izreke rješenja tuženika visina naknade za pravo puta za te nekretnine u iznosi 142.774,40 kn godišnje počevši od 12. veljače 2016. godine, uz obvezu plaćanja u roku od 8 dana od primitka djelomičnog rješenja.

U izjavljenoj tužbi tužitelj u bitnom navodi sažetak predmeta upravnog spora te navodi da se Grad (u ovom sporu zainteresirana osoba) obratio tuženiku dana 12. veljače 2016. godine prema članku 28. stavku 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14., 72/17., dalje u tekstu: ZEK) zahtjevom za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje u tekstu: EKI) izgrađenu na nekretninama u vlasništvu Općine,

odnosno na općem dobru pod njezinim upravljanjem te radi utvrđivanja visine naknade za pravo puta, u smislu članka 5. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka („Narodne novine“, 152/11., 151/14., dalje u tekstu: stari Pravilnik). Temeljem tog zahtjeva tuženik je donio zaključak 20. studenog 2017. godine kojim je tužitelju naložio postupiti po zaključku i dostaviti tražene podatke, čemu je tužitelj udovoljio i očitovao se da je infrastrukturni operator i dostavio tuženiku sve tražene podatke, nakon čega je ravnatelj tuženika donio pobijano rješenje.

Tužitelj smatra da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo kada je kao trenutak određivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta odredio dan zaprimanja zahtjeva. Poziva se pritom na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a koja propisuje da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI izgrađen na tim nekretninama te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Daljnje odredbe o samom postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izdavanje potvrde o pravu puta, kao i odredbe o izračunu, visini i načinu plaćanja naknade sadržane su u podzakonskom propisu – Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta kojeg donosi Vijeće tuženika, a koji sadrži postupovne i materijalno pravne odredbe. U trenutku pokretanja upravnog postupka na snazi je bio stari Pravilnik, a neposredno prije donošenja rješenja tijekom trajanja upravnog postupka dana 30. rujna 2017. godine na snagu je stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi („Narodne novine“ 95/17., dalje u tekstu: Pravilnik/17) koji u odnosu na stari Pravilnik sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine (članak 5. stavak 5. Pravilnika/17), već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora (članak 4. stavak 1. Pravilnika/17); te sadrži materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva (članak 5. stavak 4. Pravilnika/17). Tužitelj smatra kako tuženik u tom dijelu pogrešno primjenjuje materijalno pravo, jer se u upravnom postupku uvijek primjenjuje ono materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme pokretanja tog postupka. Drugim riječima nije dopušteno primjenjivati na postupak u tijeku materijalno pravo koje nije bilo na snazi u vrijeme pokretanja postupka te ukazuje na završne odredbe Pravilnika/17, praksu Ustavnog suda Republike Hrvatske, praksu Europskog suda za ljudska prava, praksu suda Europske unije, kao i praksu samog Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kao i pravno mišljenje dr.sc. Hane Ernsta, izvanrednog profesora na katedri za građansko pravo Pravnog fakulteta u Zagrebu, koji ističe kako odredbu članka 5. stavka 4. Pravilnika/17 treba smatrati materijalnopravnom odredbom. Smatra da je tuženik očigledno polazeći od prijelaznih i završnih odredaba Pravilnika/17 napravio previd ne radeći razliku između materijalno pravnih i odredaba o postupku. U završnom dijelu članku 9. stavku 2. Pravilnik/17 propisuje da će se postupci započeti prema ranijem Pravilniku dovršiti prema odredbama ovog Pravilnika. Smatra da je riječ o uobičajenoj i standardiziranoj prijelaznoj odredbi koju susrećemo u brojnim zakonima i podzakonskim propisima, a ovakvom odredbom se uspostavlja odnos između postupovnih odredbi novog propisa i postupovnih odredbi propisa koji se stavlja izvan snage njegovim stupanjem na snagu, glede njegova djelovanja i utjecaja na postupke koji su pokrenuti za vrijeme dok je bio na snazi prijašnji propis. Poziva se na ustaljeno stajalište Ustavnog suda Republike Hrvatske da se postupovne odredbe propisa primjenjuju odmah po izmjenama na sve postupke koji nisu pravomoćno okončani te navodi odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske od 2. studenog 2016. godine broj: U-III-4468/2016, te navodi da isto stajalište zauzima i Europski sud za ljudska prava u predmetu *Kozlica protiv Hrvatske* u kojem navodi da je rješenje hrvatskog zakonodavca slijedilo općepriznato načelo da se postupovna pravila na postupke u tijeku primjenjuju trenutno (presuda ESLJP od 2. studenog

2006. godine zahtjev br. 29182/03). Navodi i to da Sud Europske unije u nizu svojih presuda naglašava uobičajenu sudsku praksu prema kojoj se propisi općenito primjenjuju na sve postupke koji se vode u trenutku kada oni počinju važiti (presuda suda Europske unije od 1. srpnja 2004. godine Elliniko Dimosio protiv Nikolaosa Tsapalosa i Konstantinosa Diamantakisa, C-121/91 i C-122/91). Stoga smatra da prijelaznu odredbu Pravilnika/17 nije moguće nikako drugačije interpretirati nego na način da će se postupci započeti prema starom Pravilniku dovršiti prema postupovnim, ali ne i materijalno-pravnim odredbama novog Pravilnika.

Tužitelj zaključuje da je u ovom postupku bilo nužno primijeniti materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme pokretanja postupka i to odredbe članka 4. stavka 3. starog Pravilnika koja propisuje obvezu plaćanja od dana izdavanja potvrde o pravu puta. Trenutak pokretanja postupka odlučan je za procjenu koji materijalni propis se primjenjuje, a obzirom da je postupak pokrenut na zahtjev Grada, primjenom članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" 47/09., dalje u tekstu: ZUP) se ima smatrati postupak pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke tuženiku kao javnopravnom tijelu. Kako postupovna odredba Pravilnika/17 ne predviđa više izdavanje potvrde o pravu puta za slučaj kada je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine, onda analognom primjenom odredbe članka 4. stavka 3. starog Pravilnika u izreci rješenja trebalo odrediti obvezu plaćanja računa od dana izdavanja rješenja.

Obzirom da prijelazne odredbe Pravilnika/17 ne govore ništa o primjeni njihovih materijalno-pravnih odredaba, to je u prilog tvrdnji tužitelja da je bilo potrebno primijeniti materijalno-pravne odredbe starog Pravilnika o čemu postoji dosadašnja praksa Visokog upravnog suda RH prema kojoj se u tom slučaju u materijalnom smislu ima primijeniti onaj podzakonski propis koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka. Prilikom zauzimanja takvog shvaćanja Visoki upravni sud Republike Hrvatske je imao na umu odredbu članka 90. stavak 4. Ustava Republike Hrvatske, kojom je zabranjeno povratno djelovanje podzakonskih propisa te navodi i shvaćanje Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke U-I-2510/01 od 6. prosinca 2006. godine prema kojem je opće pravilo da se u upravnom postupku upravna stvar rješava neposrednom primjenom zakona, drugog propisa ili općeg akta koji je važio u vrijeme pokretanja upravnog postupka, ako zakonom, drugim propisom ili općim aktom nije drugačije određeno. U slučaju ocjene od strane Visokog upravnog suda Republike Hrvatske da je primjena materijalno-pravne odredbe Pravilnika/17 pravilna tužitelj smatra da je nedvojbeno bilo potrebno utvrditi dan zaprimanja urednog zahtjeva u smislu članka 40. stavka 2. ZUP-a koja činjenica nije nesporno utvrđena. Takav uredan zahtjev smatra da u ovom slučaju još ne postoji.

Sva postupanja tuženika i Grada prije ponovljenog zahtjeva 20. studenog 2017., bila su usmjerena isključivo na pokušaj uređenja međusobnih odnosa sklapanjem ugovora o služnosti, a nikako ne na utvrđivanje naknade za pravo puta.

Zaključno prema mišljenju tužitelja u konkretnom slučaju bile su ispunjene sve pretpostavke za donošenje rješenja kojim bi se okončao ovaj upravni postupak, a ne djelomičnog rješenja. Obzirom da se Grad za vrijeme trajanja upravnog postupka nije uspio aktivno legitimirati kao vlasnik, odnosno upravitelj općeg dobra nisu postojale okolnosti za donošenje djelomičnog rješenja već rješenja kojim bi se okončao ovaj upravni postupak, te odbio zahtjev Grada za sve one nekretnine za koje se prema stanju u zemljišnim knjigama nije uspio aktivno legitimirati kao vlasnik nekretnine ili upravitelj općeg dobra.

Stoga je prvotno potrebno utvrditi aktivnu legitimaciju stranke nad svim česticama za koje se predstavlja kao njihov vlasnik, a tek kada se to nesporno utvrdi moguće je dalje voditi

upravni postupak, provoditi radnje i nametati u odnosu na te čestice obveze infrastrukturnom operatoru koje se tiču njegove EKI.

Predlaže stoga ovom Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporeno djelomično rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je prema njegovom pravnom shvaćanju pravilno primijenjen članak 5. stavak 4. Pravilnika/17 u kojem je navedeno da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta, koja je primijenjena temeljem članka 14. stavka 2. tog Pravilnika odnosno Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 95/17), kojim je propisano da će se postupci započeti prema ranijem Pravilniku dovršiti prema odredbama ovog Pravilnika, a kako je ta odredba stupila na snagu tijekom trajanja postupka, tuženik je primijenio članak 5. stavak 4. Pravilnika/17 za razdoblje od zaprimanja zahtjeva nadalje. Zabrana povratne primjene materijalnih propisa kada se tijekom trajanja upravnog postupka propisi izmjene, na koju se tužitelj poziva u tužbi, javlja se samo u slučajevima kada nema prijelaznih odredaba prema kojima bi trebalo postupiti. Stoga se ne radi o povratnom djelovanju koje je nedopušteno prema članku 90. Ustava Republike Hrvatske, jer pravo na naknadu za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika ili rješenja HAKOM-a već iz odredaba ZEK-a, članka 28. stavak 1. i 29. stavak 1. kojima nije izričito propisano od kojeg trenutka teče pravo na naknadu. Primijenjeni članak Pravilnika/17 ne bi se mogao zbog zabrane povratnog djelovanja primjenjivati kada bi se njime mijenjali pravni odnosi koji su nastali prije njegovog stupanja na snagu, ali niti ranije važećim odredbama Pravilnika, a niti izmjenama se ne mijenjaju pravni odnosi između vlasnika nekretnine i njihova strukturnog operatora, jer se radi o pravu prema ZEK-u. Stoga tuženik smatra da je uz primjenu prijelazne odredbe Pravilnika/17 pravilno primijenjeno materijalno pravo, te da nema povratnog djelovanja. Tuženik smatra da je osporavano rješenje ispravno doneseno temeljem odredaba ZEK-a, a uz primjenu članka 5. stavka 5. Pravilnika/17 koja izričito propisuje da se u postupcima iz ovog članka ne izdaje potvrda o pravu puta. Kao razlog navodi da odredba članka 29. stavka 1. ZEK-a na koju se poziva tužitelj nije definirala trenutak od kada infrastrukturni operator ostvaruje pravo na naknadu, već je upućivao na primjenu Pravilnika, pa je ova odredba u tom dijelu ostala nepromijenjena i nakon izmjena ZEK-a 2017. godine, a s druge strane člankom 28. stavkom 4. ZEK-a propisano je da je infrastrukturni operator obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obavezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta, a što je tuženik ispravno utvrdio u osporavanom rješenju. U prilog tome poziva se na sudsku praksu izraženu u presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-319/17-6 od 11. siječnja 2018. u kojoj je zauzeto pravno stajalište u vezi primjene novog Pravilnika. U odnosu na činjenično stanje smatra da je u provedenom postupku ispravno utvrđeno i to temeljem dokaza koje je upravo tužitelj dostavio u spis, a to je geodetski elaborat katastra vodova za cjelokupnu EKI, za trase kabelaške kanalizacije, trase kabela u zemlji bez kabelaške kanalizacije i trase nadzemnih kabela na cijelom administrativnom području podnositelja zahtjeva te popunjenu Tablicu 1. u kojoj su navedeni popis katastarskih čestica te vlasnika tih čestica i površina koju zauzima EKI razvrstana prema vrstama nekretnina, izvatku iz zemljišnih knjiga te kompletan elaborat za pravo puta, a koje činjenice je potvrdio i podnositelj zahtjeva te je u postupku utvrđeno da se iste u potpunosti podudaraju s česticama koje je tužitelj naznačio da su u vlasništvu podnositelja zahtjeva. Navodi da ni podnositelj zahtjeva, a niti tužitelj, nisu tijekom postupka doveli u pitanje utvrđeno stanje vlasništva na

predmetnim česticama, niti su dostavili dokaze iz kojih bi bilo vidljivo da postoje određene promjene, pa je tuženik rješenje donio ocjenjujući postojeće dokaze u spisu. Smatra da je na strankama u postupku stavljati dokaze svojih navoda, te je stoga tužitelj bio slobodan isticati promjene koje se odnose na stjecanje ili gubitak vlasništva podnositelja zahtjeva na pojedinim česticama koje su se dogodile u razdoblju između zaprimanja zahtjeva i donošenja osporavanog rješenja, a koje bi bile relevantne za drugačije utvrđenje činjeničnog stanja. Tužitelju je poznato na kojim česticama se nalazi njegova infrastruktura i za koje čestice podnositelj zahtjeva traži plaćanje, pa je mogao iskoristiti sve prigovore i dostaviti dokaze koje je smatrao relevantnim. Na tuženiku nije teret dokaza već na strankama, a tuženik je primjenom važećih propisa ocijenio dostavljene dokaze i donio odluku. Navodi nespornim da se tužitelj za cijelo vrijeme trajanja postupka, pa i prije podnošenja zahtjeva, koristio nekretninama koje su predmetom ovog postupka i na njima ostvaruje pravo puta, bez plaćanja naknade, a u konačnici nesporna je obveza tužitelja za plaćanje naknade za pravo puta na nekretninama kojima prolazi njegova elektronička komunikacijska infrastruktura. Smatra da je datum zaprimanja zahtjeva 12. veljače 2016. valjano utvrđen, te da je u konkretnom slučaju tuženik temeljem zahtjeva podnositelja na temelju dostavljenih podataka na taksativno navedenim katastarskim česticama utvrdio visinu naknade za pravo puta, te na taj način kao javnopravno tijelo sukladno zakonskim ovlastima iz ZEK-a i Pravilnika potvrdio uređenje njihovih međusobnih odnosa kroz institut prava puta. Kao važno navodi da se u ovoj vrsti upravnog postupka i upravnog spora ne odlučuje samo o odnosu između tužitelja i podnositelja zahtjeva već i u javnom interesu, interesu Republike Hrvatske, te interesu ostalih operatora elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga, koji zbog spora tužitelja s podnositeljem zahtjeva ne mogu koristiti predmetnu EKI, a najbitnije u interesu krajnjih korisnika usluga.

Predlaže stoga ovom Sudu da tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba, Grad Varaždinske Toplice, navodi da je tužba neosnovana i neutemeljena, te smatra da je tuženik donio zakonito rješenje i pravilno primijenio materijalno pravo u odnosu na vremensko utvrđenje od kada se računa obveza plaćanja predmetne naknade u skladu s važećim Pravilnikom o potvrdi i naknadi za pravo puta. Ističe da je dana 12. veljače 2016. podnio zahtjev HAKOM-u za utvrđenje infrastrukturnog operatora, kao i rješavanje imovinsko-pravnih odnosa, međutim, ne isključivo za pravo služnosti, kako to tužitelj tvrdi. Zahtjev je bio usmjeren na uređenje imovinsko-pravnih odnosa, što je vidljivo iz sadržaja samog zahtjeva. Točno je da je Grad sa tužiteljem pregovarao, prvotno oko utvrđenja naknade za pravo služnosti za postavljenu EKI mrežu, ali isti nisu postigli dogovor iz razloga što je HT promijenio uvjete koji su do tada vrijedili i koje su druge jedinice lokalne samouprave prihvaćale pa tako i Grad Varaždinske Toplice, koji više nisu bili prihvatljivi za Grad, nakon čega je Grad iskoristio svoju zakonsku mogućnost te dana 17. studenog 2017. uputio HAKOM-u dopunu zahtjeva, a ne novi zahtjev kako to tužitelj tvrdi, a što je sve vidljivo iz dostavljenog zahtjeva i dopune zahtjeva u prilogu. Tužitelj je postupio prema nalogu HAKOM-a iz rješenja od 26. veljače 2016., te se očitovao da je infrastrukturni operator, da je izradio geodetski elaborat za cjelokupnu EKI mrežu sa popisom svih katastarskih čestica te dostavio popunjenu tablicu s popisom čestica na cijelom administrativnom području Grada. Zakonska odredba jasno ukazuje da se naknada za pravo puta plaća upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine, pa nema dvojbe ni za jednu nekretninu koja je nabrojana u pobijanom djelomičnom rješenju da se ne nalazi u vlasništvu Grada ili da njome ne prolazi EKI mreža. Tvrdi da je Grad vlasnik svih nekretnina navedenih u pobijanom djelomičnom rješenju bez iznimke, pa je osnovanost ovog zahtjeva nedvojben.

Predlaže stoga ovom Sudu da odbije tužbu kao neosnovanu.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima, Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje osnovanim.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a, kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a, te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Iz navedene odredbe slijedi kako je zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine, što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine (odnosno upravitelja općeg dobra) u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene, jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe kao mjerodavnog materijalnog prava. Činjenično stanje mora biti nedvojbeno utvrđeno za razdoblje za koje se obveza određuje, pri čemu je već u ranijoj sudskoj praksi istaknuto kako je mjerodavno upisano zemljišnoknjižno stanje (primjerice presuda ovog Suda, poslovni broj UsII-125/17-5 od 31. kolovoza 2017.).

S obzirom da iz priloženih zemljišnoknjižnih izvadaka, koji se odnose na čestice obuhvaćene točkom 1. izreke osporenog rješenja, proizlazi da zainteresirana osoba nije vlasnik svih navedenih čestica, (odnosno upravitelj općeg dobra), Sud osporeno rješenje ocjenjuje nezakonitim.

Prema također već izraženoj sudskoj praksi (presuda poslovni broj: UsII-319/17-6 od 11. siječnja 2018.), a s obzirom na prijelaznu odredbu članka 9. stavka 2. Pravilnika/17 koja propisuje da će se postupci započeti po ranijem Pravilniku dovršiti po odredbama novog Pravilnika, u ovom postupku treba primijeniti odredbe Pravilnika/17. Sud nalazi neosnovan tužbeni prigovor kako se radi o retroaktivnoj primjeni tog Pravilnika. Prijelaznom odredbom je reguliran dovršetak postupaka koji su u tijeku, dakle ne utječe se na materijalnopravno dovršenu situaciju, jer stranke (ni tužitelj ni zainteresirana osoba) nisu stekle pravo prema odredbama ranijeg Pravilnika, nego je o njihovom pravu/obvezi tek potrebno odlučiti.

Zbog navedenog, prema ocjeni ovog Suda priroda odredbe članka 5. stavka 4. Pravilnika/17 nije odlučna niti su od utjecaja ranija stajališta ovog Suda koja se odnose na primjenu materijalnih propisa kada ne postoji prijelazna odredba novog općeg akta ili podzakonskog propisa.

Neosnovano tužitelj navodi odredbu ZUP-a (članka 40. stavka 2.) prema kojoj se postupak smatra pokrenutim podnošenjem urednog zahtjeva, jer je člankom 5. stavkom 4. Pravilnika/17 jasno određeno da će tuženik, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta, za razdoblje od zaprimanja zahtjeva.

Slijedom izloženog, Sud je na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a, presudio kao u izreci, a odluka o objavi presude donesena je na temelju odredbe članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 9. svibnja 2018.

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	5.7.2018. 9:40:07		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/39	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-3	Spis	0	

Za točnost otpisavka - ovlaštenim službenik